

מִי שֶׁבָּאֵימָּה בְּתוֹכָם
לְהַרְתוּם לְפָנָיו

מה שראינו עכשיו

- פעולה <מדות>לב <מדות>פעולה וחוזר. כל פעולה שאנחנו עושים – נטמעת בנו ונעשית חלק ממנו. לטוב ולמוטב.
- בבוקר המשמעות של הפעולה היא גדולה יותר. ולכן עלינו לבחור פעולות מדויקות.
- ברכות השחר יושבות על המתווה בין הפנים לחוץ.
- כל יום מחדש. כל בוקר מחדש.
- לקום כמו אריות! אבל גם ללכת לישון כמו אריות! חבר אמר לי פעם "מעולם לא קרה שקמתי מוקדם והצטערתי על זה". לא להחליט בבוקר כשהמח עוד מאוזן, והגוף באותו מדרג. לקום ולהחליט בעוד חמש דקות.

התפילה שפותחת את הבוקר

התפילה תשריש את כל הענינים הקדושים והציורים הנעלים יפה בלב, באופן שיהי' להם מעמד חזק שלא ימוטו מהסתערות רוחות של השחתת המוסר והעבודה השלמה. **וזמן פעולה זו נחוצה ביותר בשחרית, שיכין האדם לעצמו קודם שיפנה לעסקי החיים ורגשות תאות הגוף המוכרחים, להקנות לעצמו מעמד מוסרי חזק באופן שתהי' לו עמידה נכונה וקיימת שלא ישטפוהו המון גלי הזמן, ויוכל לעמוד בנסיונות של הכוחות המתנגדים. לזאת תערוך התפילה לתכלית זה בשם "עמידה", על אודות פעולתה, והוכשר לזה ביותר אברהם אבינו ע"ה שהי' ראש המאמינים...**

התפילה שפותחת את הבוקר

בשביל שהאדם נברא לעבוד השם יתברך ראוי שתהיה התפלה תכף ומיד כשעומד ממתתו ולא יפנה אל דברים אחרים בנתיים, כי האדם כשעומד ממתתו כאלו החזיר השם יתברך רוחו בקרבו כמו שתקנו בברכת המחזיר נשמות לפגרים מתים, ולפיכך התפלה יותר ראוי שתהיה מיד.

כשהתפילה משנה את האדם

ראה פְּנִיךָ לֹא פָּלְגְתִּי - "פלל" קרוב ל"בלל": להחדיר אל החומר דבר מבחוץ, וכך ליצור ממנו חומר אחיד (להבדיל מ"ערב"). כ"בלל" בהוראה מוחשית, כן "פלל" בהוראה רוחנית: להביא יסוד רוחני אל חוג רעיונות או נסיבות, להחדיר אליהם רעיון, אמת, עיקרון וכו', לחבר ולאחד אותם על-ידי היסוד שהוכנס אל תוכם. מכאן "פלל", מעשה השופט, המביא חוק ומשפט אל תוך הדברים, וכך הופך את הריבוי לאחדות.

נמצא "התפלל": להחדיר את עצמו ברעיונות אלהיים. תפלת היהודי איננה יוצאת מתוכו, אלא חודרת אל תוכו. אילו היתה התפלה רק בטוי לרחשי הלב הקיימים כבר, כי אז אין שחר לתפלת החובה, ותפלה לזמן קבוע שתיאמר על-ידי מספר בלתי-מוגבל של אנשים איננה אלא שטות גמורה. שכן היא מושתתת על ההנחה כי רעיונות ורגשות מסויימים יהיו קיימים על-פי פקודה, בזמנים קבועים, אצל כל מספר אנשים, ויהיו זקוקים לביטוי. ולא היא. אין "התפלל" אלא: להחדיר את עצמו באמתות נצחיות וקיימות, דוקא מפני שהן עלולות להידלדל ולהיעלם, או שנעלמו כבר. כאן: ראה פניך לא פללתי: הרעיון שעוד אראה את פניך נראה לי כה רחוק מכל אפשרות של הגשמה, עד שלא יכולתי לתת לו כניסה אל לבי.

כשהתפילה משנה את האדם

הפועל "התפלל" מובנו על פי מקור הוראתו: "לבחון את עצמנו ולשפוט את עצמנו". שורש פ.ל.ל. הנו מלשון משפט. בנין "התפעל" התיחד בעברית להורות על פעולה שהאדם עושה כלפי עצמו. משמעות המילה היא: כי המתפלל יוצא ממסגרת החיים הרגילים ומשתמט מהם, על מנת לחרוץ משפט אמת וצדק על עצמו, על אודות ה"אני" שלו ועל אודות כל ההתיחסויות שלו בנוגע לה' ולעולם, ובנוסף לדעת ולהכיר את משפט ה' והעולם על אודותיו, ובכח משפט כזה תצליח ההכרה לחדור לקרב הלב והרוח ולהביא את האדם לפעול...

התפילה המתמדת של הנשמה

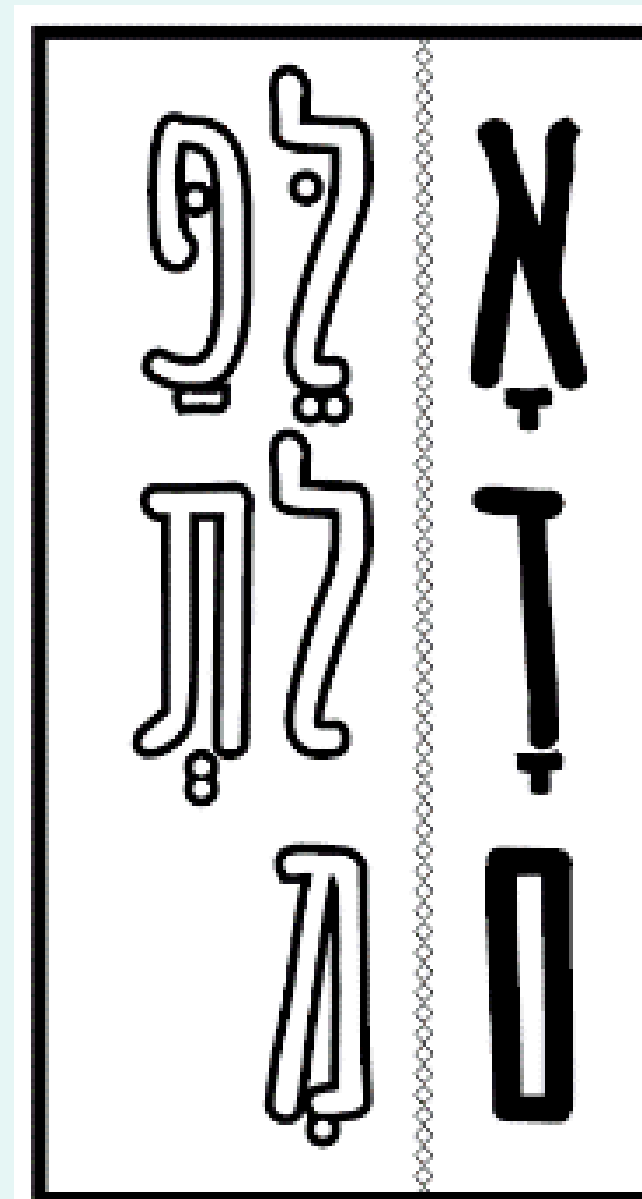
התפילה המתמדת של הנשמה מתאמצת היא תמיד לצאת מן ההעלם אל הגילוי...
אין התפילה באה כתקונה כי-אם מתוך המחשבה שבאמת הנשמה היא תמיד מתפללת.

עולת ראי"ה ענייני תפילה

התפילה המתמדת של הנשמה

התפילה המתמדת של הנשמה מתאמצת היא תמיד לצאת מן ההעלם אל הגילוי...
אין התפילה באה כתקונה כי-אם מתוך המחשבה שבאמת הנשמה היא תמיד מתפללת.

עולת ראי"ה ענייני תפילה

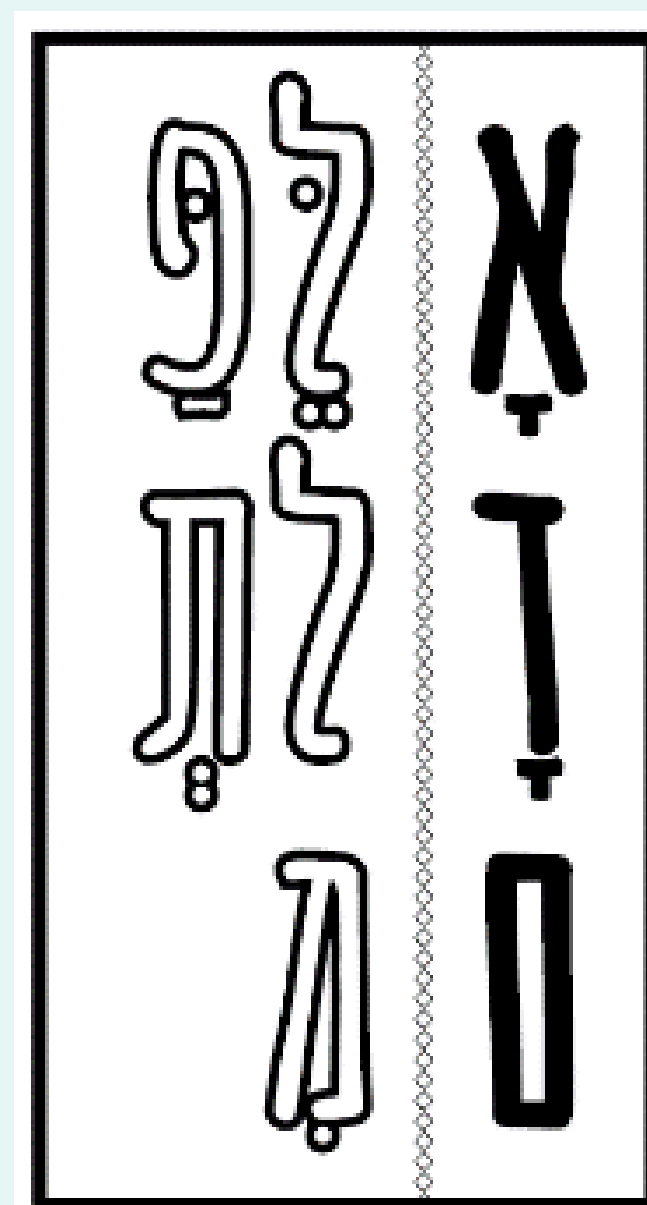

התפילה המתמדת של הנשמה

התפילה המתמדת של הנשמה מתאמצת היא תמיד לצאת מן ההעלם אל הגילוי...
אין התפילה באה כתקונה כי-אם מתוך המחשבה שבאמת הנשמה היא תמיד מתפללת.

עולת ראי"ה ענייני תפילה

אדם =
מתפלל

וכי מתער אומר

וכי מתער אומר: אלהי נשמה שנתת בי טהורה אתה יצרתה בי אתה נפחתה בי ואתה משמרה בקרבי ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבא כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי רבון כל העולמים אדון כל הנשמות; ברוך אתה ה' המחזיר נשמות לפגרים מתים.

כי שמע קול תרנגולא לימא: ברוך אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה. כי פתח עיניה לימא: ברוך פוקח עורים. כי תריץ ויתיב לימא: ברוך מתיר אסורים. כי לביש לימא: ברוך מלביש ערומים. כי זקיף לימא: ברוך זוקף כפופים. כי נחית לארעא לימא: ברוך רוקע הארץ על המים. כי מסגי לימא: ברוך המכין מצעדי גבר. כי סיים מסאניה לימא: ברוך שעשה לי כל צרכי. כי אסר המייניה לימא: ברוך אוזר ישראל בגבורה. כי פריס סודרא על רישיה לימא: ברוך עוטר ישראל בתפארה. כי מעטף בציצית לימא: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להתעטף בציצית. כי מנח תפילין אדרעיה לימא: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להניח תפילין. וארישיה לימא: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על מצות תפילין. כי משי ידיה לימא: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידיים.

כי משי אפיה לימא: ברוך המעביר חבלי שינה מעיני ותנומה מעפעפי. ויהי רצון מלפניך ה' אלהי שתרגילני בתורתך ודבקני במצותיך ואל תביאני לא לידי חטא ולא לידי עון ולא לידי נסיון ולא לידי בזיון וכוף את יצרי להשתעבד לך ורחקני מאדם רע ומחבר רע ודבקני ביצר טוב ובחבר טוב בעולמך ותנני היום ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי ותגמלני חסדים טובים ברוך אתה ה' גומל חסדים טובים לעמו ישראל

מה שראינו היום

- תפילת שחרית פותחת את הבוקר. לא בכדי היא נקראת "עמידה", לפני שמתחילים את היום ואת שאון החיים, לעמוד ולזכור מה אנחנו באמת רוצים. כוננות עם שחר.
- תפילה = "פלל" כמו "בלל". אנחנו מתפללים, ומכניסים בתוכנו את הרצון לקרבת ה' ואת הערכים העליונים.
- הנשמה תמיד מתפללת. בעת שאנו מתפללים אנו מתחברים אל התפילה הזאת של הנשמה. אדם = מתפלל.
- ברכות השחר יושבות בדיוק על המתווה בין הפנים לחוץ, מחברות אותנו אל נשמתנו, ומכינות אותנו לקראת מה שנפגוש ביום הקרוב.

לסוּר אֶת הַשָּׁחַר

עֲקַר הַחַיּוֹת מְקַבְּלִין מִהַתְּפִילָה כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "תְּפִילָה לְאֵל חַיִּי"

ליקוטי מוהר"ן

אֵין הַתְּפִילָה בָּאָה כַּתְּקוּנָה כִּי-אִם מִתּוֹךְ הַמַּחֲשֵׁבָה שְׂבֵאֲמַת הַנִּשְׁמָה הִיא תִּמִּיד מִתְּפִלַּת

עולת ראי"ה

אֵין עֲמִידָה אֵלֶּא תְּפִילָה

גמרא ברכות